

го пуснатъ. Аннибалъ приелъ тѣзи молба толкозъ по охотно, че макаръ и да владѣялъ вече морскитѣ пристанища въ Локра и Кротонъ, обаче намиралъ за твърдѣ важно и необходимо да владѣе тѣй сѣщо и пристанищата въ Тарентъ или Брундузий, за да приготви на Филиппа Македонски мѣсто за десантъ и упорентъ пунктъ въ южна Италия.

Между туй, като разорилъ земи тѣ на Кума до Мизенския носъ, той се расположилъ на лагеръ близо до ПUTEOLI, гдѣто имало 6.000 души римски гарнизонъ. Но като намѣрилъ този градъ доста добръ укрѣпенъ и пазенъ, той тръгналъ да разорява околноститѣ на Неаполъ. Близостъта му до Нола подбудила привърженицитѣ му въ нея да го молятъ да се приближи до този градъ. Но Марцеллъ се научилъ за това и веднага прѣминалъ отъ Калесъ (Calvi) прѣзъ р. Вултурнъ въ Суессула и отъ тамъ съ 6.000 души пѣхота и 300 души конница отборни войски отишълъ да надпрѣвари Аннибала въ Нола.

Въ сѣщото време Семпроний, като дошълъ до Беневентъ и се научилъ, че Ханнонъ дошълъ близодолѣвия брѣгъ на р. Калоръ (днесъ Calore), лѣвъ притокъ на р. Вултурнъ, расположилъ се на лагеръ на една мля (по вече отъ една верста) отъ лагера на Ханнона. Два отъ четиритѣ му легиона състояли отъ волонитѣ, на които била обѣщана, но още не дадена свобода. Волонитѣ, които до тогава изпълнявали длѣжноститѣ си усърдно и аккуратно, роптаели, но Семпроний, съ разрѣшението на сената и Марцелла, обѣщалъ имъ свобода, ако тѣ изпълнятъ, както трѣбва, дълга си въ едно сражение съ Ханнона и ако всѣкий отъ тѣхъ му донесе по една неприятелска глава. Волонитѣ, отъ своя страна, съ восторгъ му обѣщали да си извоюватъ

свободата и Семпроний още на слѣдующата заранъ излѣзълъ изъ лагера си и построилъ армията си въ боенъ рѣдъ. Ханнонъ, отъ своя страна, направилъ сѣщото съ своитѣ 17.000 души пѣхота (по вечето брутийци и луканци) и 1.200 души конница (почти всички нумидийци и мавританци). Първото сблъскване било много силно и успѣха въ продължение на цѣли 4 часа еднакъвъ. Между това волонитѣ заети съ отсичание главитѣ на раненитѣ или убититѣ неприятелски войници, почти че неможали вече да се сражаватъ. Тогава Семпроний имъ обявилъ, че тѣ вече си извоювали свободата, и за това да не се занимаватъ по вече съ отсичание на глави, а да вървятъ на бой, който и се подновили съ нова сила. Въ сѣщото време римската конница получила заповѣдъ да атакува фланговетѣ. Но нумидийцитѣ се сражавали тѣй храбро и тѣй упорито, щото побѣдата още не склонявала на страната на римлянитѣ. Тогава Семпроний отново обявилъ на волонитѣ, че тѣ не ще получатъ свобода, ако не разбиятъ неприятеля. Това заплашване тѣй подѣйствувало на тѣхъ, че тѣ, заедно съ всичкитѣ други войски отъ римската армия, произвели такъвъ очаенъ, друженъ и силенъ ударъ, щото най послѣ взели върхъ надъ армията на Ханнона, отблъснали я въ лагера ѝ и нахлули въ него заедно съ нея. Тукъ боя се продължавалъ съ ожесточение, но римскитѣ плѣнници, които се намирали въ лагера, вторжжили се съ каквото можали, нападнали картагенцитѣ отъ тила и почти цѣлата армия на Ханнона била истрѣбена, а самъ Ханнонъ едва се спасилъ съ 2.000 души. Римлянитѣ загубили около 2.000 души. Лагера на Ханнона билъ прѣдаденъ на римскитѣ войски на разграбване, но добитъка, който на-